

Vršovice 18.10.2009

Pozdrav: Milé sestry, milí bratři, milé děti a přátelé, vítám vás na našich bohoslužbách ujištěním, že Pán Bůh je tu s námi a nabízí nám poznání svojí milosti ve slovu, písních i společenství svého stolu.

Píseň: 161 sl.1 Tebe, Bože, chválíme

Introit: Co jsme slýchali a o čem víme, to, co nám otcové vyprávěli, nebudeme tajit jejich synům. Budeme vyprávět budoucím pokolení o Hospodinových chvályhodných činech, o mocných skutcích a divcích, jež konal.
Ž 78,2-4

Píseň: 614 Vzdávám Ti, Bože, chválu svou

Modlitba: Pane Bože, děkujeme, že se před Tebou smíme ztišit, děkujeme, že si smíme před Tvou tvář srovnat všechno, co prožíváme a uvědomovat si zároveň, co všechno od Tebe dostáváme. Děkujeme za pomoc, kterou v tom dostáváme v příbězích Tvých svědků, za pomoc, kterou smíme čerpat z Písma.

Ale především děkujeme za naději, kterou smíme přijímat v ujištění, že Ježíš z Nazareta, ten, který přišel a svým slovem i celým životem zvěstoval Tvé království, že tohoto Ježíše z Nazareta, který byl člověkem ukřižován, Ty jsi vzkřísil. A my tak smíme vědět, že dar života, který Ty dáváš, má budoucnost.

Děkujeme, že nás o tom dnes ujišťuješ pozváním ke svému stolu, k hodě posily a naděje nejen pro nás, ale pro celé stvoření. Amen.

Slovo dětem:

Píseň ze Svítá: S23 Bůh je záštita má

Čtení: 1Kr 19,1-16

Píseň: 500 Já chtěl bych, Bože můj

Text: Lk 13,31-33

Hospodine, tvoje milosrdenství je věčné, neopouštěj dílo vlastních rukou!

Dnešní text je jednou z možností, kterou nám nabízí ekumenický lekcionář na dnešní neděli. Zastihuje Ježíše na cestě. Na cestě do Jeruzaléma, na cestě k cíli jeho života, vyvrcholení jeho služby. A najednou zaznívá - „změň svoji cestu, odejdi, protože vládce této země ti usiluje o život“. „Změň svoji cestu, protože tato bolí. Na téhle jsou konflikty a osamění.

O co se to vlastně snažíš?" Nejistota, jestli to, co děláme, má budoucnost, přestože se to jeví slabší než velice prosté, ale velice účinné síly negace. „Ježíši, odejdi, Herodes ti usiluje o život.“

Tento tlak na vnitřní sílu cesty víry nás vede k Elijášovu příběhu. Máme před sebou silného člověka, který se odvážně vyslovuje kriticky vůči mocným tohoto světa, nebojí se opuštěnosti své služby. „Horlí pro Hospodina“ - to je pocit, který se mi vybaví, když slyším vyprávění o proroku Elijášovi.

Biblický svědek ve svém vyprávění používá vědomě ostrý střih. V předchozí kapitole Eliáš triumfuje. Silný Eliáš, na jehož straně je Hospodin, zesměšňuje Baalovy proroky na hoře Karmel a nakonec je všechny nechá pobít. Baal, který byl božstvem života, je bezmocný vůči smrti a Hospodin sesílá celé zemi déšť života. Je tedy naprosto zřetelné, kde má člověk hledat život, kde má hledat cestu, po které jít.

A přece hned vzápětí vidíme Elijáše zcela zlomeného. Jakoby bylo všechno zbytečné, jakoby nikomu význam těch velkých událostí nedošel. Eliáš sedí pod keřem v poušti a přeje si umřít. Těžko hledat za Eliášovým jednáním pouze strach z královny Jezábel, která mu vyhrožuje smrtí. Tento prorok vystupoval v Hospodinově jménu, stavěl se před mocné a vyřizoval slovo popisující velice jasně a kriticky situaci oslovovaných i celé společnosti a vyzýval k pokání. Silná osobnost. Ale najednou i Elijáše přepadá nesmírná únava.

A my ho chápeme. Jestliže se neodvažuju identifikovat se s prorokovou silou, s jeho slabostí se identifikovat dokážu. Vždyť to je skutečně k nevydržení dívat se na nové a nové mocipány, kteří rostou jako houby po dešti a ten spravedlivější svět je stále v nedohlednu. Je to k nevydržení být stále srážen vlastní slabostí a slabostí lidí kolem sebe. Je k nevydržení ono střídání okamžiků, kdy jsem naplněn vděčností Hospodinu, kdy přímo hmatatelně cítí, jak se Pán Bůh stará o své děti, o své stvoření, a chvíli beznaděje a opuštěnosti. Eliáš je unaven a my s ním.

Boží odpověď nás naplňuje nadějí. Není z jiného světa, vstupuje právě do míst našich útěků. Eliáš volá svoji bezmoc k Hospodinu. Volá, křičí, ale pak už jen plný bolesti mlčí. A Pán Bůh za ním přichází do jeho bolesti a nabízí posilu. Znovu a znovu přichází anděl a nabízí: „Vstaň a jez!“ A Eliáš mlčky přijímá. Vstává, nají se, napije a znovu v mlčení uléhá.

Modlitba je něco zvláštního. Tím, že jsme z ní udělali jakýsi jasně daný útvar, který má svá pravidla, tím že jsme se nechali tak nějak vnitřně

vecpat do určitých chlívěčků představ o modlitbě, tak se nám ztratil. To, co se konfirmandi učí jako určitou definici modlitby, je velice prosté - „rozhovor s Bohem“. A ten je tak různý, jak různí jsou lidé.

Elijáš hovoří, Elijáš křičí, Elijáš mlčí. Elijáš se modlí. Všemi způsoby vyjadřuje svou bolest a únavu a bezmoc. Nevíme jak - ale víme, že Hospodin slyší. A odpovídá. Dává posilu. „Tady máš, najez se.“ Přicházíme se dnes každý se svým vnitřním rozhovorem s Bohem. Každý se svou modlitbou. Někdo z nás je plný vděčnosti, někdo plný křiku a volání. Někdo plný mlčení. I my dnes slyšíme odpověď. „Tady máš, najez se, tady ti nabízím sílu k další cestě.“

A to není konec. Modlitba pokračuje. Hospodin nás vede spolu s Elijášem na horu Choréb. Vrací se s ním na horu Sinaj, kde kdysi uzavřel smlouvu se svým lidem, kde Mojžíšovi daroval Tóru. Tak jako Mojžíš kdysi i Elijáš se smí setkat s Hospodinem. „V hlasu tichém, jemném.“ Zdá se, že takový hlas může být snadno přehlušen - a přece tu je, je slyšet a Elijáše znovu a znovu vyzývá „Co tu chceš, Elijáši?“ A prorok znovu naříká. Zvláštní, dlouhá, vyčerpávající modlitba.

Ale to nejpodstatnější je její závěr. Pán Bůh dává Elijášovi nový úkol, ten se zvedá a jde. Zvláštní Boží odpověď.

„Avšak dnes, zítra i pozítří musím jít svou cestou“ říká Ježíš. To Hospodin vede po této cestě. A Elijáš jde.

Slyšíme Elijášovu modlitbu i Boží odpověď a i my se odvažujeme vykročit. Ale to především proto, že vidíme Ježíšovu cestu, kterou nám přišel nabídnout, kterou nezměnil, ze které neodešel přes všechny výhrůžky a naléhání. Na které vydržel až do konce. Cestu ve světě plném napětí - na jedné straně plném touhy po pomoci, po lásce, po společenství s lidmi, světě plném ochoty toto vše nabízet, světě vděčnosti za dar života a na straně druhé světě plném slabosti, sobectví, zloby a touhy po penězích a moci. Ježíš nabízí cestu, na které vyhání všechny tyto demony a uzdravuje - nabízí život, který má větší sílu než všechen tlak okolo nás i v nás. O tom je vzkříšení. O tom je jistota, že Pán Bůh se přiznal k tomuto Ježíši, kterého na konci jeho cesty čekal kříž. To je naší nadějí, o které jsme i dnes ujišťováni a která každého z nás povede a bude posilovat všude, kamkoliv půjde. Amen.

Píseň: 635 Tvá, Pane, láska

Vyznání vin: Pane, přicházíme k Tobě a tak jako proroka Elijáš chceme před Tebou vyznat svoji únavu a slabost, která nás podněcuje k útěkům z Tvé cesty.

Nechme se těšit Duchem Božím a spolu s žalmistou vyznejme:

Jsem skleslý na duchu, srdce mi usedá v nitru. Připomínám si dávné dny, rozjímám o všech tvých skutcích, přemýšlím o činech tvých rukou, rozpínám své ruce k tobě, má duše po tobě žízni jak vyprahlá země. Pospěš, odpověz mi, Hospodine, můj duch dokonává, neukrývej přede mnou svou tvář, nebo se budu podobat těm, kdo sestupují v jámu. Ohlas mi zrána své milosrdenství, neboť doufám v tebe. Dej mi poznat cestu, po níž mám jít, neboť k tobě pozvedám svou duši.

Vyznáváte-li takto v duchu žalmistových slov, stvrďte to každý slovy:

Duch Boží dává život.

I já spolu s apoštoly i vámi vyznávám, že Duch Boží dává život.

Stvoř mi, Bože, čisté srdce, obnov v mém nitru pevného ducha. Jen mě neodvrhuj od své tváře, ducha svého svatého mi neber! Dej, ať se zas veselím z tvé spásy, podepři mě duchem oddanosti. Budu učit nevěrné tvým cestám a hříšníci navrátí se k tobě. Vysvobod' mě, abych nebyl vinen krví, Bože, Bože, moje spáso, ať plesá můj jazyk pro tvou spravedlnost.

Vyznáváte-li takto v duchu žalmistových slov, stvrďte to každý slovy:

Duch Boží dává život.

I já spolu s apoštoly i vámi vyznávám, že Duch Boží dává život.

Směle pak přijměte slovo milosti a potěšení:

Cožpak nevíš? Cožpak jsi neslyšel? Hospodin, Bůh věčný, Stvořitel končin země, není zemdlený, není unavený, jeho rozumnost vystihnout nelze. On dává zemdlenému sílu a dostatek odvahy bezmocnému. Iz 40,28n

Pozdravení pokoje: Smíme přijmout tuto Boží milost, kterou nás nyní obdarovává a smíme si navzájem podat ruce na znamení odpuštění, bratrství a jednoty Kristova lidu a pozdravit jeden druhého se slovy: Pokoj tobě.

Píseň: 682 Dnes k svému stolu zve nás Pán

Preface: Děkujeme ti, všemohoucí Otče,
 a chválíme tě
 za tvé působení ve světě
 skrze našeho Pána Ježíše Krista.
 Uprostřed rozděleného a znesvářeného lidstva
 totiž vidíme,
 že ty dáváš ochotu ke smíření.
 Je to tvůj Duch, kdo se dotkl srdcí,
 když nepřátelé spolu opět mluví,
 protivníci si podávají ruce
 a národy hledají cestu k sobě.
 Je to tvé dílo, když ochota ke smíru
 ukončuje spor,
 odpuštění překonává nenávist
 a místo pomsty přichází prominutí.
 Proto tě neustále chválíme,
 děkujeme ti
 a připojujeme se ke chvalozpěvu nebeských chórů,
 které volají bez konce:
 Svátý, svátý, svátý jsi, Hospodine zástupů, plná jsou nebesa i země Tvé
 slávy.
 Požehnaný, který přicházíš ve jménu Páně. Hosana na výsostech.

Slova ustanovení: Poslyšte slova ustanovení svaté večeře Páně: „Já
 zajisté přijal jsem ode Pána, což i vydal jsem vám, že Pán Ježíš v tu
 noc, v kterouž zrazen jest, vzal chléb a díky činiv, lámal a řekl:
 Vezměte, jezte, to jest tělo mé, kteréž se za vás láme. To čiňte na mou
 památku. Takž i kalich, když povečeřel, řka: Tento kalich je ta nová
 smlouva v mé krvi. To čiňte, kolikrát koli pítí budete, na mou památku.
 Nebo kolikrát byste koli jedli chléb tento a z kalicha toho pili, smrt
 Páně zvěstujete, dokud nepřijde.“

(1K 11,23-26)

Apoštolské vyznání: Chceme se touto svátostí posilnit ve víře. Nejen sami
 pro sebe, ale v jednotě církve Kristovy, ve společenství s křesťany všech
 generací a národů. Vyznejme tedy spolu s nimi slovy Apoštolského vyznání
 víry:

sbor: Věřím v Boha, Otce všemohoucího, Stvořitele nebe i země, i v Ježíše Krista, Syna jeho jediného, Pána našeho, jenž se počal z Ducha svatého, narodil se z Marie Panny, trpěl pod Pontským Pilátem, byl ukřižován, umřel a byl pohřben, sestoupil do pekel, třetího dne vstal z mrtvých, vstoupil na nebesa, sedí na pravici Boha Otce všemohoucího, odkud přijde soudit živé i mrtvé. Věřím v Ducha svatého, v svatou církev obecnou, svatých obcování, hříchů odpuštění, těla z mrtvých vzkříšení a život věčný. Amen.

Píseň: Při vysluhování svaté večeře Páně Budeme společně zpívat píseň
308
460

Pozvání: Hospodin řekl svému lidu: Já jsem Hospodin, tvůj Bůh, já jsem tě přivedl z egyptské země. Otevři svá ústa, naplním je. Dnešní den je zajisté svatý našemu Pánu. Netrapte se! Radost z Hospodina bude vaší záštitou. I my se smíme nyní odvážit přistoupit ke stolu, který je pro nás připraven.

Přijímání: Společenství těla Kristova.
Společenství krve Kristovy.

Propouštění:

Ježíš nás ujišťuje: „Amen, amen, pravím vám, kdo věří, má život věčný. Já jsem chléb života. Vaši Otcové jedli na poušti manu, a zemřeli. Toto je chléb, který sestupuje z nebe: kdo z něho jí, nezemře. Já jsem ten chléb živý, který sestoupil z nebe; kdo jí z toho chleba, živ bude na věky. A chléb, který já dám, je mé tělo, dané za život světa.“ J 6,47-51

Ježíš řekl: "Amen, amen, pravím vám, nebudete-li jíst tělo Syna člověka a pít jeho krev, nebudete mít v sobě život. Kdo jí mé tělo a pije mou krev, má život věčný a já ho vzkřísím v poslední den." J 6,53n

Ježíš mu odpověděl: "Kdo mě miluje, bude zachovávat mé slovo, a můj Otec

ho bude milovat; přijdeme k němu a učiníme si u něho příbytek.

J 14,23

Píseň: 509 Předivný Pán Bůh v skutcích svých

Přímluvná modlitba:

Ohlášky:

Poslání: Ať vaše radost, vaše dílo i vaše slova vypráví o vaší naději a jsou zaslíbením toho, co přichází od Boha.

Požehnání: Hospodin Ti požehnej a opatruj tě. Hospodin rozjasni nad tebou svou tvář a buď ti milostiv. Hospodin obrať k tobě svou tvář a obdař tě pokojem. Amen.

Nu 6,24-26

Píseň: 485 Král věčný nás požehnej